

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/242/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413200164
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1413200164.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v spore žalobcu: I + V správa nehnuteľností, s.r.o., so sídlom Miletičova 80, Bratislava, IČO: 35 880 911, zastúpený: Advokátska kancelária Nagy & Zachveja s.r.o., so sídlom Cibická cesta 2, Svätý Jur, IČO: 36 868 272, proti žalovaným: 1/ I. U., 2/ I. U., obaja bytom Q. X, Q., obaja zastúpení: Consilior Iuris s.r.o., so sídlom Radlinského 51, Bratislava, IČO: 47 231 157, o zaplatenie 406,32 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 6. apríla 2017 č.k. 6C 26/2013-97 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaní 1/, 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovaným 1/, 2/ domáhal, aby mu spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 406,32 eur s príslušenstvom titulom nedoplatkov do fondu prevádzky, údržby a opráv. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o výkone správy č. 11/095 zo dňa 30.5.2011 je správcom nebytových priestorov domu na ulici Q. Č.. X/A v Bratislave, a to konkrétne hromadných garáží, a vykonáva tak správu spoločných častí a zariadení a príslušenstva nebytových priestorov. Žalovaní sú podieloví spoluvlastníci nebytového priestoru (garáže, súpisné číslo stavby XXXX, postavené na pozemku parc. č. XXXX/X, Q. X/A, X. poschodie, zapísaná na LV XXXX, vedenom k. ú. v Bratislave, správa katastra pre Hlavné mesto Bratislava, k. ú. R.), na ktorý sa podľa žalobcu vzťahuje predmetná zmluva o výkone správy. Poukázal na to, že v zmysle ustanovení Zmluvy o výkone správy sú vlastníci nebytových priestorov povinní platiť na účet domu mesačné platby na zabezpečenie prevádzky, údržby a opráv spoločných častí, priestorov a zariadení domu a správy domu, a to konkrétne zálohové platby za plnenia poskytnuté k užívaniu nebytového priestoru, odmenu za výkon správy a úhrady do fondu údržby a opráv. Žalobca podaním zo dňa 23.1.2013 špecifikoval žalovanú istinu, ktorá pozostáva zo sumy vo výške 117,12 eur titulom účtovaného nedoplatku za rok 2011 na platbách do fondu prevádzky, údržby a opráv, zo sumy vo výške 69,60 eur za 1. polrok 2012 titulom neuhradenej zálohovej platby za plnenia poskytované k užívaniu nebytového priestoru, zo sumy vo výške 69,90 eur za 2. polrok 2012 titulom neuhradenej zálohovej platby za plnenia poskytované k užívaniu nebytového priestoru a sumy vo výške 150,00 eur, ktorá má predstavovať odmenu správcu.

3. Poukázal na vyjadrenie žalovaných k žalobe, ktorí s uplatnenou pohľadávkou nesúhlasili a žalobu žiadali zamietnuť, dôvodiac s tým, že so žalobcom nikdy neboli v žiadnom právnom vzťahu a nemajú mu za čo platiť.

4. Súd prvej inštancie pôvodne vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 6C/26/2013-62 zo dňa 28.11.2013, ktorým žalobu zamietol a žalovaným priznal náhradu trov konania. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č k. 4Co/91/2014-78 zo dňa 31.3.2013 odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne prejudiciálne ustálil neplatnosť relevantnej zmluvy o výkone správy budovy s garážami uzatvorenej 30.5.2011 pod č. 1 I/95 podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) pre jej rozpor so zákonom, keďže budova nie je obytným domom a nemožno na jej správu aplikovať ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a to v zmysle jeho ust. § 24 ods. 1, keďže sa nejedná o bytový, ale garážový dom. Podľa krajského súdu rovnako správne súd prvej inštancie posúdil aj otázku aktívnej legitímácie žalobcu v spore o vymáhanie tvrdeného dlhu z takto uzatvorenej zmluvy. Odvolací súd mal za to, že vlastníci garáží v budove netvorí právnickú osobu - spoločenstvo, ako je tomu pri vlastníctve bytov v bytovom dome, a teda nemôžu so spoločnou vecou hospodáriť v zmysle zásady majority a ich právne úkony a takéto hospodárenie so spoločnou vecou nemôžu preto požívať súdnu ochranu. Rozsudok súdu prvej inštancie mal však odvolací súd za predčasný, keďže sa uplatneným nárokom zaoberal iba vo vzťahu k titulu, od ktorého žalobca uplatnený nárok odvíjal a nezaoberal sa prípadným subsumovaním vzniknutého nároku pod iný, do úvahy prichádzajúci právny vzťah medzi stranami sporu, napr. titulom bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd tak uložil súdu prvej inštancie vecou sa opätovne zaoberať a rozhodnúť, a to s právnym posúdením uplatneného nároku i z hľadiska zásad o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 OZ. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť vyhodnotiť dôkazné prostriedky v tom smere, či žalovaní od žalobcu prijali nejaké plnenia spočívajúce v údržbe a v opravách, a teda či sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili. Vychádzajúc zo špecifikácie žalovanej sumy (zo dňa 23.1.2013), v zmysle písomného podania žalobcu, krajský súd konštatoval, že je zrejmé, že nie všetky položky, tvoriace žalobou uplatnenú sumu, budú môcť byť skutkovo subsumované pod nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Toto všetko malo byť predmetom právneho posúdenia súdu prvej inštancie v ďalšom konaní.

5. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol právne ju posúdiac podľa ust. § 451 ods. 1, 2 OZ, keď na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 30.5.2011 uzavreli vlastníci hromadných garáží Q. X/A a žalobca Zmluvu o výkone správy č. 11/095, predmetom ktorej bola správa spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva nebytových priestorov s pozemkom a so všetkými súčasťami a príslušenstvom prináležiacim ku garážam na Q. E.. Č.. X/A F. Q., P. Č.. XXXX, parcelné číslo XXXX/X. Vlastníci poverili správcu (žalobcu) zabezpečením prevádzky, údržby a opráv garážového domu. Za vlastníkov garáží, na základe poverenia nadpolovičnej väčšiny všetkých vlastníkov, zmluvu podpísal U.. T. B.. Z listu vlastníctva č. XXXX pre okres Bratislava, obec Bratislava, m. č. R.Ú., k. ú. R. súd prvej inštancie zistil, že žalovaní sú vlastníci nebytového priestoru na X. U., Č.. X-XXX, nachádzajúcom sa na parc. č. XXXX/X, Q. X/A, priestor Č.. X-XXX v spoluvlastníckom podiele 1/2. Zo špecifikácie žalovanej sumy, ktorú súdu žalobca predložil dňa 23.10.2013, mal za to, že žalovaná suma vo výške 406,32 eur pozostáva zo sumy 117,12 eur (titulom nedoplatku za rok 2011 do fondu údržby, prevádzky a opráv), zo sumy 69,60 eur titulom neuhradenej zálohovej platby za plnenia poskytované s užívaním nebytového priestoru za 1. polrok 2012, zo sumy 69,60 eur titulom neuhradenej zálohovej platby za plnenia poskytované s užívaním nebytového priestoru za 2. polrok 2012 a zo sumy 150 eur titulom odmeny správcu za prípravu podkladov pre súdne vymáhanie žalovanej pohľadávky. Uviedol, že podľa uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 4Co/91/2014-78 zo dňa 31.3.2016, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok, Zmluva o výkone správy, na základe ktorej si žalobca uplatnil žalovanú istinu, je neplatná pre rozpor so zákonom, keďže daná budova, z ktorej správy si žalobca uplatňuje peňažné nároky, nie je bytovým domom, ale garážovým domom, preto v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. nemožno na jej správu aplikovať ustanovenia o výkone správy bytového domu v zmysle zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, rovnako tak nemohlo vzniknúť ani spoločenstvo vlastníkov garáží, ako subjekt práva existujúci za účelom zastupovania záujmov ostatných spoluvlastníkov garáží, a teda takíto vlastníci garáží netvorí právnickú osobu - spoločenstvo, ktoré by bolo oprávnené aktívne zastupovať záujmy vlastníkov garáží. Poukázal na to, že v zmysle predmetného rozhodnutia bolo jeho úlohou aj napriek neplatnosti Zmluvy o výkone správy posúdiť, či žalobca predsa len nemá nárok na peňažné plnenie za predpokladu, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaných na jeho úkor. V zmysle intencií zrušujúceho uznesenia

odvolacieho súdu sa mal teda zaoberať aj skúmaním uplatneného nároku z hľadiska povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, v tom smere, či žalovaní prijali od žalobcu nejaké plnenia, spočívajúce v údržbe a opravách.

6. Pri rozhodovaní vychádzal z následného vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, podľa ktorého zo strany žalobcu došlo k poskytovaniu služieb, čo nebolo podľa neho žalovanými v doterajšom konaní žiadnym spôsobom rozporované. Správca zabezpečoval poskytovanie plnenia služieb, čo môže potvrdiť aj svedecká výpoveď U. T. B., bytom Č. X, Q., ako zástupcu vlastníkov garáží, ktorý môže potvrdiť, že k plneniam zo strany žalobcu dochádzalo nielen vo vzťahu k žalovaným, ale aj vo vzťahu k ostatným vlastníkom garáží v predmetnom garážovom dome. Právny zástupca krátkou cestou na pojednávaní predložil súdu a právnemu zástupcovi žalovaných tabuľku obsahujúcu platby a výdaje do fondu údržby a opráv žalobcu zo dňa 4.4.2017. Obsahom tohto výpisu bol tabuľkový rozpis s uvedením dátumu, subjektu, ktorý poskytol práce, či služby v prospech spoločenstva vlastníkov garáží, popis vykonaných prác, alebo služieb a údaj o finančnom plnení spoločenstva za tieto úkony. Právny zástupca tvrdil, že daný rozpis jasne preukazuje, že žalovaní sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatili, keďže prijímali plnenia, ktoré boli poskytnuté Spoločenstvu. Právny zástupca žalobcu mal za to, že z predložených dôkazov jednoznačne vyplynulo, že žalobca má nárok minimálne na odmenu za výkon správy, keďže vykonával správu pre vlastníkov garáží a teda aj pre žalovaných, napriek tomu, že rozhodnutím krajského súdu bola vyhodnotená predmetná zmluva o výkone správy ako neplatná. Žalovaní sa podľa jeho tvrdenia obohatili na úkor žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia, a to minimálne v časti odmeny za výkon správy. Plnenia žalovaní v priebehu plynutia času prijímali ako boli žalobcom poskytované, čo podľa neho vyplýva aj z vyúčtovaní služieb, ktoré boli súdu predložené a ktoré tvoria obsah spisu. Z týchto vyúčtovaní vyplýva, že žalobca poskytoval plnenia a žalovaní tieto plnenia prijímali. Žalovaní navyše určitú dobu žalobcom vyúčtované platby aj reálne uhradili.

7. Tiež vychádzal z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaných, ktorý žiadal zamietnutie žaloby, nakoľko aj z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že nebolo preukázané platné uzatvorenie zmluvy o výkone správy, keď žalobca žiada o náhradu za služby a plnenia zo zmluvy o výkone správy, pričom nanajvýš sa môže jednať o bezdôvodné obohatenie, čo však doposiaľ nebolo podľa neho preukázané a zmenená situácia nevedla doposiaľ ani k žiadnej zmene žaloby čo do výšky a dôvodu zo strany žalobcu. Označil za evidentné, že žalobca žiada to, čo bolo uhrádzané z fondu údržby a opráv, teda z toho, na čo sa skladali všetci vlastníci predmetných garáží. Podľa neho žalobcovi nemohla vzniknúť žiadna škoda, keďže z titulu bezdôvodného obohatenia nedošlo k úbytku jeho majetku, keďže do fondu údržby a opráv prispievajú jednotliví vlastníci garáží. Žalobca podľa neho nepreukázal, že by mu z doteraz predložených dôkazov vyplýval nejaký nárok na bezdôvodné obohatenie, keď žaluje z titulu zmluvy o výkone správy, ktorá bola na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vyhodnotená ako neplatná. K žiadanému poplatku za výkon správy namietal, že nikoho nemožno nútiť, aby plnil z neplatnej zmluvy. Žalobca podľa neho nemôže žiadať odmenu správcu, keďže nebola uzatvorená platná zmluva o výkone správy. Mal za to, že žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku a ani jeho výšku a vzhľadom k tomu, že nedošlo ani k bližšej špecifikácii, čo žalobca žiada a z akého titulu, nie je možné podľa jeho názoru žalobe vyhovieť, keďže akúkoľvek správu nemožno vykonávať iba preto, že sa niekto tak rozhodne. Takáto správa by mala byť vykonávaná v medziach príslušných zákonných ustanovení. Vzhľadom k tomu, že nebol preukázaný titul, na základe ktorého by mali žalovaní plniť, žalobu považoval za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť.

8. Súd prvej inštancie, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými nebola uzatvorená platná zmluva o výkone správy v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., preto žalobca nemal nárok na plnenia z titulu výkonu správy predmetných garáží v garážovom dome. Predmetom dokazovania teda bolo skúmanie dôvodnosti uplatneného nároku z potenciálne iného právneho titulu (z bezdôvodného obohatenia), ako je uvedený v žalobe. Konštatoval, že s ohľadom na sporový charakter veci bolo úlohou a súčasne právom sporových strán včas navrhnúť také prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré preukážu dôvodnosť a pravdivosť ich tvrdení. Tiež konštatoval, že rozhodnutie krajského súdu bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené dňa 28.7.2016, pričom pojednávanie vo veci bolo nariadené na deň 6.4.2017. Bolo teda úlohou žalobcu preukázať výšku a dôvodnosť uplatneného nároku. Z predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu mal za zrejmé, že nie všetky žalobcom uplatnené položky je možné subsumovať pod bezdôvodné obohatenie. Bolo preto podľa neho na aktivite žalobcu, aby finančné nároky voči žalovaným vyšpecifikoval a tieto aj následne ocenil. Z uskutočneného pojednávania vyplynulo, že žalobca nemal, ani vzhľadom na časový priestor medzi doručením odvolacieho rozsudku,

kedy sa mohol oboznámiť s názorom odvolacieho súdu a zvoliť adekvátne prostriedky procesného útoku a termínom pojednávania na súde prvej inštancie, ujasnené, ktoré úkony a v akej výške mieni od žalovaných žiadať, keď aj vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu bolo orientované skôr na to, že „žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne v časti odmeny pre správcu, pretože táto bola skutočne vykonávaná“. Nemal tak za preukázané, že by žalobca poskytoval žalovaným konkrétne plnenia, spočívajúce v údržbe a v opravách, za ktoré by si mohol žalobca uplatňovať bezdôvodné obohatenie. Vyhodnotil, že nakoľko neboli preukázané poskytnuté plnenia, nebola preukázaná ani kvalifikovaná výška bezdôvodného obohatenia, vyjadrená v peňažných prostriedkoch. Predloženým výpisom z fondu údržby a opráv zo dňa 4.4.2017 síce žalobca mienil preukázať dodanie služieb, za ktoré boli zaplatené finančné úhrady, keď však vyhodnotil, že z tohto výpisu nevyplýva a žalobcom to ani nebolo preukazované, pre koho konkrétne boli dané práce a služby vykonané (či pre jednotlivého vlastníka garáže, alebo pre všetkých, alebo iba pre niektorých z nich). Súd prvej inštancie preto tento dôkaz, predložený žalobcom, nevyhodnotil ako dôkaz preukazujúci plnenia pre žalovaných, spočívajúce v údržbe a opravách, z ktorých by mali konkrétny osov aj žalovaní, teda, že by sa z takýchto úkonov obohatili. Navyše z predloženého výpisu mal za zrejmé iba to, že výdavky za obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2012 sú vo výške 10.001,45 eur. Z tohto výpisu nemal za preukázané, ktoré z týchto výdavkov a v akej výške žiada žalobca od žalovaných. Dospel k záveru, že žalobca teda neprodukoval také dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali jeho nárok voči žalovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom bral zreteľ na procesnú úpravu, v zmysle ktorej bolo práve jeho úlohou včas navrhnuť také dôkazy, ktoré by bezdôvodné obohatenie bezpochyby preukazovali.

9. Pokiaľ žalobca žiadal vypočuť svedka (U. B.), ktorý mal preukázať, že k plneniam žalobcu skutočne dochádzalo, navrhnutý dôkaz súd prvej inštancie nevykonal, pretože s ohľadom na sudcovskú koncentráciu konania mal za to, že žalobca, ak by bol v spore postupoval s náležitou starostlivosťou, mohol prítomnosť svedka sám zabezpečiť na vytyčenom pojednávaní, alebo aspoň požiadať súd, aby tohto svedka na toto pojednávanie predvolal. Zaujal názor, že žalobca tento prostriedok procesného útoku nepredložil včas, preto na takýto návrh na vykonanie dokazovania neprihliadal a navrhnutý dôkaz nevykonal. Z rovnakých dôvodov (§ 153 ods. 1, 2 CSP) nevyhovel ani žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, za účelom poskytnutia dodatočnej lehoty na predloženie a označenie skutkových tvrdení, kde by sa v rámci tejto lehoty žalobca vyjadril, či a prípadne akým spôsobom bude upravovať žalobný petit. V rámci tejto lehoty mienil žalobca predložiť aj faktúry preukazujúce reálne vykonanie služieb firmami, ktoré tieto služby vykonávali a tým preukázať, že sa žalovaní obohacovali na úkor ostatných vlastníkov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 181 ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Po márnom uplynutí tejto lehoty nemusí súd na tieto skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy prihliadať. Z predmetnej úpravy podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že ide o možnosť súdu poskytnúť stranám dodatočnú lehotu na zhrnutie skutkových tvrdení. Mal za evidentné, že by musel pojednávanie z tohto dôvodu odročiť, čím by vznikli stranám ďalšie trovy konania. Nevzhladol tak relevantný dôvod na to, poskytovať žalovanému ďalší časový priestor na dokladovanie listinnými dôkazmi (faktúrami), ktoré mohol žalobca predložiť už na nariadenom pojednávaní a teda takýto listinný dôkaz mohol pri náležitej starostlivosti predložiť bez toho, aby mu v tom bránila objektívna prekážka. Dospel tak k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť a konkrétnu výšku uplatneného nároku ani s ohľadom na potenciálne bezdôvodné obohatenie žalovaných, preto žalobu z uvedeného dôvodu zamietol.

10. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne a nezákonné a zároveň aj dostatočne nepreskúmateľné. Pokiaľ ide o uplatnenie sudcovskej koncentrácie podľa ust. § 153 ods. 1, 2 CSP namietal možnosť jej aplikácie vzhľadom na to, že predmetné konanie bolo začaté za účinnosti OSP, a to s poukazom na ust. § 470 ods. 2 CSP. Mal za to, že zvolený procesný postup súdu prvej inštancie je výrazným procesným pochybením, keď ust. § 470 ods. 2 CSP nevyklučuje použitie sudcovskej koncentrácie pre všetky prípady, ale rozhodne pre tie, kde by jej použitie poškodilo stranu sporu. Pozornosť upriamil na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu vo veci, v ktorom súd prvej inštancie uložil povinnosť zaoberať sa potenciálnymi do úvahy prichádzajúcimi právnymi

titulmi nároku uplatneného žalobcom a za týmto účelom doplniť už doposiaľ vykonané dokazovanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že nevykonaním navrhnutých dôkazov mu zmaril možnosť preukázania opodstatnenosti nároku uplatneného žalobou. Namietal, že nebol povinný účast' navrhnutého svedka zabezpečiť na pojednávaní sám, keďže sa jednalo o prvé pojednávanie po zrušení veci odvolacím súdom a nevedel tak zaujať stanovisko k ďalšiemu procesnému postupu. Vyjadril názor, že zmluva o výkone správy bola uzatvorená platne, a to konkludentne, keďže žalovaní zálohové platby spočiatku platili. Mal za to, že konajúci súd nemôže nerešpektovať dlhodobu existujúcu spoluprácu a právny stav, a to bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť zmluvy. Vytkol súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil, ak nevzal do úvahy platné konkludentné uzatvorenie zmluvy. Podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie posúdiť existujúci právny vzťah podľa ust. § 724 OZ o príkaznej zmluve alebo podľa ust. § 51 OZ o nepomenovaných zmluvách. Taktiež mal v zmysle ust. § 41a ods. 1 OZ podľa neho posúdiť, či nemá daná zmluva náležitosti iného právneho úkonu, keď jej text obsahuje jasne vymedzené recipročné práva a povinnosti jej strán, pričom žalobca ich od roku 2011 plní a väčšina spoluvlastníkov ju rešpektuje a rovnako si plní dohodnuté povinnosti. V zmluve sú jasne definované práva a povinnosti a nárok žalobcu na odmenu. Aj v prípade jej neplatnosti ju treba posúdiť ako text iného zmluvného typu, keď konajúci súd tento právny úkon nemôže ignorovať, s tým, že spoluvlastníci sú z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci viazaní spoločne a nerozdielne. Tiež vyjadril názor, že minimálne k spoločným častiam a zariadeniam garážového domu je možné uplatniť ustanovenia OZ upravujúce podielové spoluvlastníctvo vecí, keď uzatvorenie relevantnej zmluvy označil za úkon týkajúci sa hospodárenia so spoločnou vecou, keď v prípade jeho schválenia nadpolovičnou väčšinou vlastníkov sú ním viazaní všetci spoluvlastníci. Súdu prvej inštancie vytkol, že po zrušení veci odvolacím súdom a jej vrátení na ďalšie konanie a nové rozhodnutie sa nesprávne obmedzil len na skúmanie potenciálne možného bezdôvodného obohatenia žalovaných, keď krajský súd nevyslovil názor, že je možné nárok žalobcu subsumovať len pod tento právny titul. Označil za úlohu súdu prvej inštancie sa s neexistenciou iných titulov vysporiadať v odôvodnení rozsudku. Napadnutý rozsudok tak označil za nepreskúmateľný a nespĺňajúci zákonom vyžadované náležitosti pokiaľ ide o jeho odôvodnenie.

12. Žalovaní sa k podanému odvolaniu žalobcu vyjadrili elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 19.06.2017, ktoré však nebolo autorizované a nebolo v lehote 10 dní v zmysle ust. § 125 ods. 2 CSP doplnené písomne v listinnej podobe. Z uvedených dôvodov odvolací súd na toto podanie podľa uvedeného ustanovenia neprihliada a obsah tohto podania neuvádza, keďže sa ním v rámci odvolacieho prieskumu správnosti napadnutého rozsudku ani nezaoberal a nedoručoval ho protistrane na vyjadrenie.

13. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

14. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné, keď súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci dostatočne skutkový stav, vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom z hľadiska skutočností potrebných pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP), z ktorého dôvodu sa odvolací súd s jeho právnymi závermi stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je dostatočne vyčerpávajúce a odvolacie argumenty žalobcu nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena o svojom tvrdení žalobcom.

15. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho rozhodnutia zo dňa 31.03.2016 č.k. 4Co91/2014-78, ktorým pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie správne prejudiciálne posúdil neplatnosť relevantnej zmluvy o výkone správy budovy s garážami uzatvorenej dňa 30.05.2011 pod č. 11/95 so zreteľom na ust. § 39 OZ pre jej rozpor so zákonom, keďže daná budova nie je obytným domom a nemožno na jej správu aplikovať ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a to v zmysle ust. § 24 ods. 1, keďže sa nejedná o bytový dom. Rovnako potom aj správne právne posúdil otázku aktívnej legitímácie v spore o vymáhanie tvrdeného dlhu z tejto zmluvy, nakoľko vlastníci garáží v budove netvoría právnickú osobu - spoločenstvo, ako je to pri vlastníctve bytov v bytovom dome. Odvolací súd už v rámci

tohto rozhodnutia vyhodnotil za neopodstatnenú argumentáciu žalovaného o hospodárení vlastníkov garáží so spoločnou vecou v zmysle zásady majority, nakoľko spoluvlastníci so spoločnou vecou nemôžu hospodáriť spôsobom, ktorým uzatvárajú neplatné právne úkony a takéto hospodárenie so spoločnou vecou nemôže požívať právnu ochranu. Súdu prvej inštancie len vytkol, že uplatnený nárok neposúdil z hľadiska iných do úvahy prichádzajúcich právnych vzťahov medzi stranami sporu, napr. titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to v zmysle zásady „súd pozná právo“. Vyjadril za potrebné vyhodnotiť vykonané dokazovanie a právne posúdiť nárok vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádzajúc zo žalobcom doloženej špecifikácie nároku, podľa ktorej nie všetky položky budú môcť byť subsumované pod takýto nárok. V závere zrušujúceho uznesenia odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť riadiť sa všetkými vyššie uvedenými právnymi argumentmi a posúdiť existenciu nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovaným.

16. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa jeho intenciami vyslovenými v zrušujúcom uznesení zo dňa 31.03.2014 č.k. 4Co91/2014-78 v novom konaní dôsledne riadil a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne i správne právne posúdil. Taktiež správne právne posúdil rozloženie a unesenie dôkazného bremena sporovými stranami v rámci kontradiktórneho občianskeho súdneho konania v zmysle procesnej úpravy danej CSP, podľa ktorej bolo potrebné vo veci vzhľadom na jej okamžitú aplikabilitu v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP postupovať napriek tomu, že dané konanie bolo začaté za platnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Odvolávanie žalovaného na ust. § 470 ods. 2 CSP je úplne neopodstatnené, nakoľko dané ustanovenie hovorí o právnych účinkoch úkonov realizovaných za účinnosti OSP. V danom prípade bolo zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu doručené obom stranám sporu za účinnosti CSP dňa 28.07.2016, pojednávanie bolo súdom prvej inštancie vytýčené na deň 06.04.2017, na ktorom bolo povinnosťou žalobcu pre účely svojho úspechu v konaní uniesť bremeno tvrdenia a zároveň aj bremeno dôkazné. Žalobca však na uvedenom pojednávaní neuviedol žiadne relevantné skutkové a právne tvrdenia vo vzťahu k inému právnemu posúdeniu žalobou uplatneného nároku a už vôbec tak neunesol dôkazné bremeno o svojich prípadných skutkových tvrdeniach. Novej procesnej úprave sa neprispôobil. Hodnoteniu dôkazu doloženého žalobcom na tomto pojednávaní súdom prvej inštancie nemožno vytknúť nelogickosť ako jediné kritérium hodnotenia dôkazov konajúcim súdom (rozsudok Najvyššieho súdu SR 6MCdo 1/2010). Iné prostriedky procesného útoku žalobca na danom pojednávaní neuplatnil, keď je preto nutné konštatovať, že nepreukázal plnenie z vlastných finančných zdrojov (nie z finančných zdrojov vlastníkov garáží) práve za žalovaných za práve nimi spotrebované služby spojené s užívaním práve ich garáže. Nebolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie vyhovieť jeho žiadosti o odročenie pojednávania za účelom uplatnenia prostriedkov procesného útoku na novom pojednávaní, keďže tieto by rozhodne neboli uplatnené včas, t. j. hneď, ako ich žalobcom bolo možné (po doručení uznesenia odvolacieho súdu) uplatniť. Zvoleným procesným postupom súd prvej inštancie žalobcovi žiadne procesné práva neodňal a nemožno tak konštatovať žiadne porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

17. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky žalobcu použité v rámci odvolacieho konania, odvolací súd k nim uvádza, že už v zrušujúcom uznesení zo dňa 31.03.2014 č.k. 4Co 91/2014-78 vyslovil jednoznačný právny názor o neexistencii nároku žalobcu uplatneného žalobou z neplatne uzatvorenej zmluvy o výkone správy budovy s garážami a nepovažuje za potrebné so žalovaným nanovo polemizovať. V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR totiž do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/O4) a neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/O4). Vo vzťahu k iným do úvahy prichádzajúcim právnym titulom žalobou uplatneného nároku odvolací súd uvádza, že v sporom konaní, o ktoré ide o v preskúmvanej veci, sa uplatňuje zásada dispozičná a zásada prejednacia. Prejednacia zásada spočíva v tom, že dôkazné bremeno je na strane sporu, ktorá pre účely úspechu v konaní musí uniesť bremeno tvrdenia a následne povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. Žalobca v rámci procesného útoku netvrdil existenciu žalobou uplatneného nároku z hľadiska iných právnych vzťahov, ako titulom nedoplatkov zo zmluvy o výkone správy (ktorú však vyhodnotil súd prvej inštancie v zhode so súdom odvolacím za neplatnú), titulom jeho nároku na odmenu za túto správu, ktorým nárokom však nemôže disponovať vzhľadom na konštatovanú neplatnosť zmluvy o výkone správy, a titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému tvrdeniu však neunesol dôkaznú povinnosť. Odvolací súd sa stotožnil s procesným postupom súdu prvej inštancie a konštatuje jeho správnosť.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za zákonu zodpovedajúce, súd prvej inštancie jeho odôvodneniu venoval náležitú pozornosť a je zrozumiteľné pre odbornú právnickú i laickú verejnosť.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd vyhodnotil všetky odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O nároku žalovaných 1/, 2/ na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní, ktorým však nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, keďže na ich neautorizované vyjadrenie k podanému odvolaniu žalobcu odvolací súd neprihliadal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).